

Introit: **Požehnán buď Panovník, den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je naše spása. Bůh je Bohem, jenž nás zachraňuje. Je to on, Panovník Hospodin, kdo vyvádí z tenat smrti.** (Žalm 68, 20-21)

Píseň 245 (441)

Modlitba

Čtení: Lukáš 18, 18-30

píseň 375 (443)

text kázání: Genesis 12, 1-4a

Milí přátelé, bratři a sestry,

v prvním čtení jsme četli o bohatém člověku, který se ptá Pána Ježíše, **co má dělat, aby měl život věčný.** A přestože tento člověk dodržuje Desatero, Pán Ježíš mu řekne: „**Jedno ti ještě schází. Prodej všechno, co máš, rozděl chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!**“ Tento člověk ale odešel zarmoucen, neboť byl velmi bohatý.

V tom druhém příběhu promlouvá k Abramovi Hospodin vlastně v podobném duchu: „**Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požeháním!**“ Jinými slovy, vzdej se všeho, co máš, odejdi ze svého pohodlí, následuj mne a začni nový život, já budu s tebou a požehnám ti. Na rozdíl od toho bohatého muže Abram neodchází zarmoucen, ale s vírou, i když možná s velkými obavami ale přece, vykročí a následuje Boží výzvu.

Co mají tito dva muži tedy společného? Na oba je kladen vysoký Boží požadavek, to bezesporu. V Abramově případě je ale skrytá ještě jedna věc, kterou mají tito dva společnou. A je to přesně to, co říká Pán Ježíš tomu muži: „**Jedno ti ještě schází.**“ Co to tedy je, co těmto dvěma schází? Mám za to, že je to vnitřní nespokojenost se svým životem. Nějaká nejistota, co se mnou dál bude. Oba stárnou, jednou zemřou a co pak? Je to už všechno, co mohli od života čekat? Nemám ještě něco dokázat a udělat? **Abramovi bylo již 75 let,** takže toho jistě zažil mnoho, přesto ho jeho dosavadní život zřejmě mnoho neuspokojoval. Kdyby tomu tak totiž nebylo, proč by opouštěl svou komfortní zónu? Proč by se na stará kolena vydával někam do neznáma? Proč by měl následovat neviditelný hlas, který mluvil k jeho srdci? Na druhou stranu, ten druhý muž zde reprezentuje všechny, kteří nenašli odvahu zásadně změnit svůj život, narovnat ho a následovat Boha. A tak tento muž odchází zarmoucen, neuspokojen a končí v propadlišti dějin. Na rozdíl od Abrama vlastně ani nevíme, jak se jmenoval a jak dopadl.

Kolik je ale i dnes takových, kteří nechtějí slyšet Boží volání? Ono se to netýká samozřejmě jen bohatých. Týká se to vlastně každého, kdo se nechce zřici svého, třeba na zábavu, „bohatého“ života. Kdo se prostě nechce zřici toho v čem mu je dobře. **Snáze tak prochází velbloud uchem jehly,** protože pro mnohé je to vysoký Boží nárok! Pán Ježíš chce ale celé tvé srdce! Není možné být přece zachráněn jenom tak napůl. Bud' máš věčný život, anebo ne! Bud' patříš Pánu a máš život věčný, anebo patříš sobě a život věčný nemáš! Mnoho lidí, milí přátelé, nenalézá spasení, ten pravý život, protože si chtějí žít život po svém, bez Božích norem. Nechtějí svůj život položit Bohu na oltář. Pán Ježíš ale říká: **Nebot' kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.** *Dej svůj život Pánu, ať ho sám naplní, dovol, ať tě Ježíš uchopí do dlaní,* tak to zpíváme v jedné písni. Člověk, který zůstane tak jak je, a svůj neutěšený stav neřeší, nebo ho řeší po svém, nebiblicky, ten nemůže být zachráněn. Jak svůj život ale řešit? Nelze se přece ospravedlnit žádným skutkem. Z lidského pohledu tedy není šance být zachráněn. I proto se učedníci s hrůzou v očích ptají Pána Ježíše: „**Kdo tedy vlastně bude spasen?**“ **Nemožné u lidí je u Boha možné,** odpovídá Boží Syn. Žádný člověk nemá možnost sám se zachránit z věčné smrti, není to u lidí možné. Ale u Boha ano. Ale právě proto potřebujeme Krista. Bez Krista není možná spása. *Potřebuješ mu říct, Pane, nejsem hoden, potřebuji tvou milost.* Pouze ten, který v modlitbě dává svůj život do rukou Pána Ježíše, může být přece zachráněn. Jeho milostí a nijak jinak. V praxi to ale znamená v jeho ruce také zůstat. Neopouštět cesty Páně. Přestat být sám sobě pánem a nechat ve svém životě vládnout Pána Ježíše Krista. Zachráněn je tedy ten, který vyznává a žije, že Ježíš je jeho Pán a že už není sám sobě pánem.

Mám za to, bratři a sestry, že dnes tohle není pouze problém neobrácených lidí, ale i vlašného křesťanství. Často si žijeme podle sebe, vyznáváme sice, že Ježíš je náš Pán, ale je tomu skutečně tak? Ptáme se na Jeho vůli do svých životů? Anebo svůj život žijeme podle sebe, tak jak nám se líbí? A naopak když chceme svůj život měnit, ptáme se, jestli to chce Bůh? A jsme ochotni jít tam, kam nás Pán volá? A víme, k čemu nás vůbec volá? Nasloucháme Mu? Ptáme se Ho, co chceš, Pane abych udělal?

Pán Ježíš chce tebe i mne povolávat stejně jako Abrama. **Změň svůj život a já tě požehnám. Staň se požeháním pro druhé. Staň se nástrojem Božího požehání! Vnášej světlo, kde je tma. Přinášej**

život, kde není naděje. Láskou přemáhej nenávisť. Jenže aby se člověk stal nástrojem Božího požehnání, musí, bratři a sestry, něco obětovat. Ovšem stojí to za to? Žijeme v době, kdy člověk přemýšlí především o tom, jaký on sám z toho bude mít prospěch. Čili, co z toho budu mít já. Tady a teď. Stojí mi to za to? Proč bych měl něco obětovat, proč bych se měl zbavovat svého pohodlí, své zábavy, svého volného času, proč bych si měl utrhnout od pusy, aby z toho měl prospěch někdo jiný? A co já? Co mě kdo dá? Jestli takto přemýšlí křesťan, můžeme mluvit o tom, že takový křesťan **bere svůj kříž a následuje Pána Ježíše?** Samozřejmě že ne! Pán Ježíš sám sebe zmařil, abychom jsme ty i já mohli mít věčný život. Bez jeho oběti bychom zahynuli! A učedníci kdyby nenásledovali Pána Ježíše, tak by se nestali apoštoly a nevznikla by církev. A bez dalších křesťanů napříč generacemi, kteří zaslechli Boží volání a obětovali svůj čas, své peníze, své životy pro Boží království, bychom zde dnes nebyli ani my! Nebyli bychom zachráněni, kdyby nám někdo o spasení v Ježíši Kristu nepověděl a nevedl nás k Němu. Je to tak? A teď? Teď je řada na mě a na tobě, abychom nesli a šířili evangelium!

Pán Ježíš nás, milí přátelé, chce přesvědčit o tom, že následovat Ho, je obrovské požehnání! A když Petr řekne Pánu Ježíši: „**Hle, my jsme opustili, co bylo naše, a šli jsme za tebou.**“, tak Pán Ježíš mu předloží úžasné zaslíbení: „**Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.**“ Bůh mnohokrát víc nahradí to, čeho se člověk pro Boží království zřekne. Když jsem uvěřil Ježíši, ztratil jsem spoustu přátel ze světa, ale získal jsem Boží rodinu a mnoho bratří a sester. Ale to už je dávno. Dnes se musím znovu ptát, **co chceš, Pane, abych učinil? Co chceš, abych ve svém životě změnil?** Nemusí to být, bratři a sestry, hned to, že nás Bůh pošle na misií do Afriky, ale pokud tě něco ve tvém životě neuspokojuje, je potřeba se ptát Pána, co mám, Pane, změnit? Svůj životní styl? Své návyky a tradice? Své postoje? Mám častěji chodit do církve? Mám více číst Bibli? Mám se více modlit? Přimlouvav se za druhé? Nebo mám vstoupit do nějaké služby ve sboru? Sloužit tam, kde je potřeba? Anebo naopak více odpočívat? Více nacházet odpočinutí v Bohu?

Abraham nám, milí přátelé, ukazuje, že začít se změnami můžeme kdykoliv. A v jakémkoliv věku. Změna jeho života přinesla požehnání vlastně nám všem. **V něm došli požehnání veškeré čeledi země.** Přesně tak, jak mu to Hospodin zaslíbil. Skrze jeho odhodlanou víru vznikl Boží lid, z kterého vzešel Spasitel národů. Jak jedno důležité rozhodnutí a následování Boží vůle už v požehnaném věku přineslo tolik požehnání dalším. A samozřejmě i jemu samému. Bůh přece odměňuje ty, kteří jsou ochotni se Mu vydat a sloužit!

Tak tedy, co ty a já? Chceme se stát požehnaním pro další okolo nás a pro další generace? Anebo to kolem sebe necháme umřít? To jsou naléhavé otázky. Slyšíš-li tedy Boží volání, pak se Pána ptej, jaké máš učinit rozhodnutí, do čeho máš vstoupit, anebo z čeho máš naopak vykročit na cestu víry!

Za týden bude začínat tábor a my dnes chceme žehnat těm, kteří se rozhodli ochotně vstoupit do služby vedoucích, kuchařek a dalších služebníků. Bez vašeho rozhodnutí jít takto sloužit, často **jako ovce mezi vlky**, by žádný tábor nebyl a mnohé děti by neměli možnost slyšet evangelium. Vážím si toho, že obětujete část svých prázdnin a dovolených k této náročné, ale přeci jen radostné službě. Samozřejmě si vážím i všech ostatních, kteří slouží dětem v nedělce, v mládeži, v modlitbách, ve chválách, při doprovodu a dalších důležitých službách, na penzionu ukrajinským přátelům a dále, kde ani nedohlédneme, Děkuji prostě všem, kteří mají na srdci Boží království zde v Růžďce, ale i jinde. Pán se všem odmění! Komu bychom chtěli dnes ale ještě také požehnat, je Bára Vidašičová, neboť svým způsobem se rozhodla učinit odvážný krok víry podobně jako Abram. Zcela zásadně mění svůj život, neboť se stěhuje do země vzdálené, do Chorvatska, aby tam spojila svůj život se svým budoucím mužem a aby byla požehnaním na tom novém místě. Pro svou budoucí rodinu, ale i pro místo, kde bude žít. **Pán je věrný a neopustí nás v žádné situaci a na žádném místě, pokud v Něho nepřestaneme doufat.** A pokud Ho budeme následovat, pokud budeme vydanými služebníky s ochotným srdcem, **pak se staneme požehnaním tam, kde nás Pán postaví, nebo kam nás pošle.** Amen. Modlitby Píseň 399

Slovo poslání: Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání. (1. Petrova 3, 8-9)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen Píseň 416 (489)

Проповідь Bystřička, Růžďka 10.7.2022 Стань благословенням! Запис 170

Вступ: Благословенний Володар, день у день він несе тягар за нас. Бог – наше спасіння. Бог є Бог, який нас рятує. Він, Господь Бог, виводить із ями смерті (Псалом 68, 20-21).

Пісня 245 (441)

Читання молитви: Луки 18, 18-30

пісня 375 (443)

текст проповіді: Буття 12, 1-4а

Дорогі друзі, брати і сестри, у першому читанні читаємо про багатого чоловіка, який запитує Господа Ісуса, що йому робити, щоб мати життя вічне. І хоча ця людина дотримується Десяти Заповідей, Господь Ісус скаже їй: «Тобі все одно бракує. Продай усе, що маєш, роздай убогим, і матимеш скарб на небі; тоді йди й іди за мною!» Але цей чоловік пішов сумуючи, бо був дуже багатий. У другій історії Господь промовляє до Аврама в подібному дусі: «Іди з краю свого, з місця свого народження та з дому батька свого в землю, яку Я тобі покажу. Я зроблю тебе великим народом, Я благословлю тебе, Я звеличу ім'я твоє. Стань благословенням!» Іншими словами, відмовся від усього, що маєш, покинь свій комфорт, іди за Мною і почни нове життя, Я буду з тобою і благословлю тебе. На відміну від багача, Аврам не йде в скорботі, а з вірою, навіть, можливо, з великим страхом, крокує вперед і йде за Божим покликом. Отже, що спільного між цими двома чоловіками? Висока Божа вимога висувається до них обох, це точно. Але у випадку з Аврамом є ще одна прихована річ, яка є спільною для цих двох. І це саме те, що Господь Ісус каже до чоловіка: «Тобі ще бракує одного.» Так чого ж бракує цим двом? Я думаю, що це внутрішня незадоволеність своїм життям. Якась невпевненість у тому, що зі мною буде далі. Вони обоє старіють, одного дня помирають, і що далі? Це все, чого вони могли очікувати від життя? Хіба мені ще немає чого доводити і робити? Авраму було вже 75 років, тож він, мабуть, багато пережив, але, мабуть, був не дуже задоволений своїм дотеперішнім життям. Якби це було не так, чому б він залишав свою зону комфорту? Навіщо йому йти в невідоме на своїх старих колінах? Навіщо йому йти за невидимим голосом, що говорив до його серця? З іншого боку, інша людина тут представляє всіх тих, хто не знайшов у собі мужності кардинально змінити своє життя, виправити його та піти за Богом. І ось ця людина йде засмученою, незадоволеною і опиняється в безодні історії. На відміну від Аврама, ми навіть не знаємо, як його звать і як він виявився. Але скільки вже сьогодні таких, хто не хоче почути Божого заклик? Звичайно, це стосується не тільки багатих. Насправді це стосується всіх, хто не хоче відмовлятися від свого «багатого» життя, наприклад, заради розваги. Хто просто не хоче відмовлятися від того, що вміє. Це полегшує верблюду пройти крізь вушко голки, тому що для багатьох це висока вимога Бога! Але Господь Ісус хоче всього вашого серця! Неможливо врятуватися лише наполовину. Ви або маєте вічне життя, або його немає! Або ти належиш Господу і маєш вічне життя, або ти належиш самому собі і не маєш життя вічного! Багато людей, дорогі друзі, не знаходять спасіння, правдивого життя, бо хочуть жити по-своєму, без Божих норм. Вони не хочуть класти своє життя на вівтар Богу. Але Господь Ісус каже: Бо хто хоче врятувати своє життя, той погубить його; а хто погубить своє життя заради Мене, той знайде його. Віддай своє життя Господу, нехай він його наповнить, нехай Ісус тримає тебе в своїх руках, так ми співаємо в одній пісні. Людина, яка залишається такою, як є, не вирішує свого нещасливого стану або вирішує його своїм, небіблійним шляхом, не може бути врятованою. Але як вирішити своє життя? Жодним вчинком не виправдаєшся. Тож з людської точки зору шансів на порятунок немає. Тому й учні з жахом в очах запитують Господа Ісуса: «Хто ж тоді спасеться?» Неможливе для людей можливе для Бога, відповідає Син Божий. Жодна людина не має можливості врятуватися від вічної смерті, це неможливо для людей. Але з Богом, так. Але саме для цього нам потрібен Христос. Спасіння неможливе без Христа. Тобі потрібно сказати йому, Господи, я не гідний, мені потрібна твоя благодать. Тільки той, хто віддає своє життя в руки Господа Ісуса в молитві, може бути врятованим. З його ласки і ніяк інакше. Але на практиці це також означає залишатися в його руці. Не кидай шляхів Господніх. Перестаньте бути самим собі начальником і дозвольте Господу Ісусу Христу керувати вашим життям. Той, хто визнає і живе, що Ісус є його Господом і що він більше не є самим собі господарем, спасається. Я вірю, брати і сестри, що сьогодні це проблема не лише ненавернених людей, а й прохолодного християнства. Ми часто живемо за власним бажанням, визнаємо Ісуса нашим Господом, але чи це насправді так? Чи ми ставимо під сумнів Його волю щодо нашого життя? Або ми живемо так, як нам подобається? І навпаки, коли ми хочемо змінити своє життя, ми запитуємо, чи хоче цього Бог? І чи готові ми йти туди, куди нас кличе Господь? А чи знаємо ми, до чого Він нас закликає? Чи слухаємо ми Його? Ми запитуємо Його, що Ти хочеш, щоб я зробив, Господи?

Господь Ісус хоче покликати вас і мене так само, як Аврам. Змініть своє життя, і я вас благословлю. Будьте благословенням для інших. Станьте знаряддям Божого благословення! Неси світло туди, де темрява. Неси життя там, де немає надії. Долайте ненависть любов'ю. Але щоб стати знаряддям Божого благословення, треба чимось пожертвувати, брати і сестри. Але чи варто воно того? Ми живемо в такий час, коли людина думає насамперед про те, яку користь вона матиме від цього. Тож що я з

цього отримаю? Тут і зараз. Чи варто це для мене? Чому я повинен чимось жертвувати, чому я маю відмовлятися від свого комфорту, своїх розваг, свого вільного часу, чому я повинен платити своїми губами на користь іншого? А як щодо мене? Що мені хто дасть? Якщо християнин так мислить, чи можна говорити про те, що такий християнин бере свій хрест і йде за Господом Ісусом? Звичайно, ні! Господь Ісус пожертвував собою, щоб ми з вами могли мати вічне життя. Без його жертви ми б загинули! І якби учні не пішли за Господом Ісусом, вони б не стали апостолами і церква не була б створена. І без інших християн із різних поколінь, які почули Божий заклик і пожертвували своїм часом, своїми грошима, своїм життям заради Божого Царства, нас би також не було тут сьогодні! Ми б не спаслися, якби хтось не сказав нам про спасіння в Ісусі Христі і не привів нас до Нього. Це так? А зараз? Тепер ваша і я черга нести і поширювати євангелію! Господь Ісус хоче переконати нас, дорогі друзі, що слідувати за Ним – це величезне благословення! І коли Петро каже Господу Ісусу: «Ось, ми покинули те, що було нашим, і пішли за Тобою», тоді Господь Ісус дає йому дивовижну обітницю: «Амінь, кажу тобі, немає нікого, хто б вийшов із дому. або дружина, або брати, або батьки, або діти для Царства Божого, щоб він не отримав у багато разів більше в цей час і життя вічне в майбутньому.» Бог багаторазово замінить те, від чого людина відмовляється заради Царства Бог. Коли я повірив в Ісуса, я втратив багатьох друзів зі світу, але я отримав Божу сім'ю та багатьох братів і сестер. Але це було дуже давно. Сьогодні я знову маю запитати, що Ти хочеш, щоб я зробив, Господи? Що ти хочеш, щоб я змінив у своєму житті? Не обов'язково, брати і сестри, що Бог відразу посилає нас на місію в Африку, але якщо вас щось у житті не задовольняє, то потрібно запитати Господа, що мені змінити, Господи? Ваш спосіб життя? Ваші звички і традиції? Ваше ставлення? Чи варто частіше ходити до церкви? Чи варто більше читати Біблію? Чи варто мені більше молитися? Заступатись за інших? Або я повинен приєднатися до якоїсь служби в церкві? Подавати, де потрібно? Або, навпаки, більше відпочивати? Знайти більше відпочинку в Бозі? Авраам показує нам, дорогі друзі, що ми можемо почати вносити зміни в будь-який час. І в будь-якому віці. Зміна в його житті принесла благословення всім нам. У ньому були благословенні всі племена землі. Як і обіцяв йому Господь. Через його рішучу віру виник народ Божий, з якого вийшов Спаситель народів. Як одне важливе рішення і слідування Божій волі вже в благословенному віці принесло стільки благословень іншим. І, звичайно, собі. Зрештою, Бог винагороджує тих, хто готовий віддатися і служити Йому! А як же ми з тобою? Чи хочемо ми стати благословенням для оточуючих і майбутніх поколінь? Або ми дозволяємо йому померти навколо нас? Це термінові питання. Тож якщо ти почуєш Божий заклик, то запитай у Господа, яке рішення тобі прийняти, в що тобі вступити, чи з чого ступити на шлях віри! За тиждень розпочнеться табір і сьогодні ми хочемо благословити тих, хто вирішив добровільно вступити до служби керівників, кухарів та іншої прислуги. Без вашого рішення піти і служити таким чином, часто як вівці серед вовків, не було б табору, і багато дітей не мали б можливості почути євангелію. Я ціную, що ви жертвуєте частиною своїх канікул і відпусток заради цього вимогливого, але, тим не менш, радісного служіння. Ціную, звісно, і всіх інших, що прислужують дітям у неділю, в молоді, у молитвах, у хвалах, під час супроводу та інших важливих богослужінь, у пансіоні для українських друзів і поза ним, де ми навіть не можемо побачити, Я просто дякую всім, хто має на серці Боже Царство тут, у Ружці, але також і в інших місцях. Всім Господь винагородить! Кого ми також хочемо сьогодні поблагословити, це Бара Відашичова, бо вона у свій спосіб вирішила зробити сміливий крок віри, подібний до Авраама. Вона повністю змінює своє життя, коли переїжджає в далеку країну, Хорватію, щоб поєднати своє життя зі своїм майбутнім чоловіком і бути благословенням у цьому новому місці. За свою майбутню родину, а також за місце, де він житиме. Господь вірний і не залишить нас у жодній ситуації та в будь-якому місці, якщо ми не перестанемо надіятися на Нього. І якщо ми слідуватимемо за Ним, якщо ми будемо відданими слугами з охочим серцем, тоді ми будемо благословенням, куди б Господь не поставив нас чи не послав. Амінь. Молитва Пісня 399

Слово місії: Нарешті, отже, будьте всі однодумні, милосердні, сповнені братерської любові, милосердні та покірні, не відплачуйте злом за зло чи образою за образу, навпаки, благословляйте; бо вас покликано стати спадкоємцями благословень. (1 Петра 3, 8-9)

Благословення: Нехай Господь благословить вас і захистить вас, нехай Господь осяє вас обличчям своїм і помилує вас, нехай зверне Господь обличчя своє до вас і дарує вам мир. Амінь, пісня 416 (489)